

En knægt bliver voksen. Afsnit 3.

1970 - 2025

1970'erne

Jeg anede ikke hvad jeg ville være, så jeg blev ingenting.

Et eller andet skulle jeg jo leve af, så jeg startede min karriere, som arbejdsdreng på Kristian Kirks telefonfabrik i 1970 til hele 2,65 kr. i timen, hvilket jo var en anelig fremgang økonomisk, fra de 15 kr. om ugen, det gav som bydreng ved blomsterhandleren.

Efter kort tid blev jeg arbejdsmand 10,45 kr. i timen, jeg hørte rygter om, at der var nogen som tjente 14 kr. på akkord, men man skulle jo ikke tro på alting.

Pludselig stod der en tillidsmand, der lige ville høre hvilken fagforening, jeg var medlem af.

Det var nemt for svaret var ingen, han sørgede for at "hjælpe" mig (blev ikke spurgt) i fagforening.

Man kunne ikke arbejde på fabrikken hvis man ikke var i fagforening, skulle nogen forsøge at arbejde uorganiseret, blev det alene da alle de andre, så forlod fabrikken.

Vi nedlagde ofte arbejdet, for en ti øre i timen, hvis lønforhandlingerne gik i hårdknude. Selv om det var en stor fabrik, ca.600 mand, kunne den tømmes på et øjeblik. Hvis kvinderne havde et lønkrav, som ikke blev opfyldt, nedlagde de arbejdet, så indkaldte arbejdsmændene til møde, og gik i sympati strejke, det samme skete så med smedene osv.

2 gange om dagen sendte fabrikken en "måske" kommende lærling rundt i afdelingerne med en kantinevogn, hvor man kunne købe brød, sodavand, øl og cigaretter. Man måtte selvfølgelig ikke være fuld på arbejde, men det var der heller

ikke nogen der var (syntes de selv).

Mit arbejde bestod i at svejse telefonbokse sammen, og de ting der indgik i samlingen af disse.

Jeg blev tilbudt en læreplads, på voksen løn som klejnsmed, men jeg har altid haft lidt svært ved at binde mig, så det blev et nej tak.

Jeg forlod fabrikken i 1973, i forbindelse med en stor overenskomstmæssig strejke, fabrikken havde da heddet, Kristians Kirks telefonfabrik, Kristian Kirk af 1970 og det amerikanske ITT.

1973.

Nu startede en helt ny epoke (værnepligt ved den kongelige livgarde) Den 16/5 1973 mødte jeg op på Allerød station, hvor vi blev stablet ind på ladet af en lastbil, og kørt til Sandholm lejren.

Så kan jeg da lige fortælle, at det var slut med alle mulige dumme undskyldninger, for ikke at kunne noget. Man gjorde meget i konsekvens pædagogik

Kunne man ikke løbe så langt eller så hurtigt som de andre, skulle man ikke gå og blive deprimeret over det.

Man mødte op på "FUT" pladsen (fysisk uddannelse og træning) når de andre havde fået fri, og militæret "hjalp" så med at opnå de stillede krav. Det var ret motiverende, så man lærte hurtigt at gøre sig umage.

Vi stod en dag ved skydebanerne ved Sjælsø og frøs, sergenten spurgte om vi frøs, og det gjorde alle, fint ind og rør flaget i Sandholmlejren og tilbage hertil løb.

Vi frøs aldrig mere.

Eller dengang hvor vi var på March træning, hvor en af kollegerne havde glemt at fylde feltflasken, han måtte så skrue låget af feltflasken, og vade så langt ud i en sø, at feltflasken blev fyldt.

Eller på vor REX tur (færdig med rekruttiden) der var over 3-4 dage, hvor vi marcherede rundt i nordsjælland hvor der var indlagt forskellige stationer, hvor vi skulle et eller andet, og det var ikke at sove.

En af dagene, efter at have gået 25 km den dag, skulle vi løbe 2400m løb, så vi ikke kom i dårlig form.

Noget af udrustningen var blevet kørt i en lastbil, der desværre "gik i stykker" ca. 10 km fra sandholmlejren, hvorefter man selv måtte slæbe det resten af vejen hjem.

Hvis man var ved at falde i søvn (det skete) i auditoriet, gik det ofte således, at instruktøren pludselig råbte alarmering, det betød så, at alt udstyr skulle hentes og placeres på vore køretøjer. Skete det ikke hurtigt nok, måtte vi jo prøve igen. Pludselig en eftermiddag, blev vi igen alarmeret, og fik udleveret skarp ammunition, hvilket aldrig var sket før. Hele kompagniet blev i lastbiler kørt mod København, og fordelt ud på nogle gamle nedlagte kaserne, da myndighederne havde erfaret om at nogle slumstormere ville besætte disse Kaserne, som de kort forinden havde gjort med Christiania. Vi kom på Artilleri vejens kaserne på Amager. Der skete heldigvis ikke noget, udover der kom nogle og råbte efter os

Sandholmlejren var noget gammelt skidt, der var dog en moderne blok "hotel marina", hvor rekrutterne (os) boede, den lå ud til øvelsesområdet. Vi skulle lære at grave skyttehuller og overnatte i dem, 2 mand i hver, den ene på vagt, den anden kunne sove i bunden af hullet. Ikke fordi at nogen var begejstret for at bo på "hotel marina" men skyttehullerne skulle graves i øvelsesterrænet uden for "hotel marina", hvor man havde fuldt blus på alle lamper, så vi kunne se hvor varmt og godt, vi havde det til dagligt. Ellers gik dagen med vagt exersits, mener det var 300 timers træning.

Vi skulle også have en funktions uddannelse, jeg blev signal /ABC mand for majoren, det gik i praksis ud på, at bære på en skulderbåren radio, og modtage og give ordre

på majorens befaling. Der var en snoet ledning på radioen, vel ca. 4 meter, i den ene ende var jeg, i den anden en major med et telefonrør, og så var det ellers bare med, at følge med ud over stepperne.

Under værnepligten ved livgarden, var jeg på den mest "fantastiske kur", jeg har altid været kraftig, ja nogle vil sikkert kalde mig fed. Da jeg mødte op vejede jeg 94 kg, da jeg sluttede rekruttiden, vejede jeg 78 kg.

Min tid ved livgarden stoppede omkring nov./dec. 1973, da jeg efter eget ønske søgte til Kongens jyske fodregiment i Fredericia, hvor jeg aftjente resten af min værnepligt. (12 måneder).

Da jeg mødte op ved Kongens jyske fodregiment, fandt jeg hurtig ud af, at det foregik på en noget mere afslappet måde. Ikke forstået sådan, at man var dårligere soldater end en soldat fra livgarden, hvor alt foregik med kæft trit og retning.

De første gange vi skulle til appel om morgenen, tænkte jeg at det her går galt, når jeg tænkte på den hårde exersist ved livgarden, hvor alt foregik hurtig og på samme tid.

KJFR var et godt sted af aftjene værnepligt, men den 16/5 1974 var det slut.

1974 – 1980.

Efter værnepligten skulle jeg jo have noget at lave, og da jeg jo ikke havde nogen formel uddannelse, var jeg jo ikke besværet af, at det skulle være noget bestemt. Jeg havde en kammerat, der skulle læse til bygningskonstruktør, så jeg overtog hans job som arbejdsmand i et VVS-firma der hed Blikas. Uden jeg vidste det, skulle jeg senere drage gavn af de år, jeg var ansat i dette firma, da det gav mig en god indsigt om VVS-installationer i almindelighed.

Jeg blev også her, tilbudt en uddannelse som rør lægger på voksenløn, men som ved Kirks telefon fabrik, takkede jeg pænt nej tak, da jeg ville have det sådan, at jeg kunne stoppe straks, hvis forholdene ikke passede mig.

Jeg kunne godt lige stedet, og var ansat i firmaet i 7 år, så helt galt var det da ikke.

1985

Jeg blev nu ansat på reklameafdelingen på Hede Nielsen i Horsens, det var en fantastisk god arbejdsplads. Det var sådan lige på kanten af edb-alderen, så alt hvad der skulle bruges i firmaet skulle stadig trykkes (brevpapir, blokke, skemaer, brochurer osv.)

Vi skulle lave personaleblad, stille messestande op og i det hele taget være parat til at lave alt muligt, det var spændende år.

Også her var jeg i 7 år, men da Hede Nielsen solgte en stor del af firmaet, og reklameafdelingen blev nedlagt, var vi mange der blev fyret.

1994.

Nu startede den del af mit arbejdsliv, som skulle blive den længste ca. 29 år, nemlig som vicevært, serviceteknikker, ejendomsfunktionær, gårdmand, varmemester, ja jobbet har mange navne.

De første 6 år i Horsens sociale boligselskab, derefter 23 år i boligforeningen Odinsgaard (nuværende ALBO) hvor jeg var ansat, til jeg gik på pension som 65-årig.

Mange steder før i tiden var det sådan, at man aftalte med en lejer, at han skulle skovle sne, feje og slå græs, han fik så et nedslag i huslejen, sådan var det også i

Odinsgaarden, hvor viceværten havde et par blokke at kigge efter, og han havde så, et andet job ved siden af.

I dag er det helt anderledes, der er kommet rigtig meget moderne teknologi som man skal kunne overskue. Jeg kan nævne varmestyring, ventilation, lys, osv.

Der har jeg haft gavn af min tid ved VVS-firmaet, da jeg her lærte, at identificere de forskellige rørsystemer, og lokalisere div fejl på disse.

Der er ikke noget ved at have alle mulige computerprogrammer, hvis man ikke kan finde det fejlbehæftede sted ude på anlæggene i blokkene.

Hvad laver en ejendomsfunktionær så. Ja hvis lejerne ikke kunne se os, så lavede vi jo nok ingenting, hvilket er helt fejlagtigt.

Der skal laves flyttesyn, indflytningssyn, div. Reparationer, beboerservice, om sommeren græsslåning og bede, om vinteren glatførebekæmpelse, og var der en stille periode, fik nogle af kældergangene en gang maling.

Et stort område var også den sociale kontakt med beboerne, der var lejere man havde meget med at gøre, og så var der også nogen man næsten aldrig så.

Jeg syntes nu, at langt de fleste lejere var rigtig flinke og rare.

Der har selvfølgelig været mange specielle oplevelser i sådan et job, nogle lidt triste og andre har man kunnet grine lidt af. Husker en gang, der skulle flytte en ny lejer ind, han var kanon fuld, og blev nærmest skubbet ud, fra kammeraternes bil foran indgangen, hvor han skulle bo. Der faldt han i søvn. Vi blev kaldt over til stedet af andre lejere, der frygtede han var syg. Da han blev ruset lidt, vågnede han op og kiggede, og sagde så "skylder jeg også dig penge".

Der har desværre også været knap så rare ting, såsom at en beboer er afgang ved døden, men det skete da heldigvis ikke hver dag.

En stor fordel i sådanne jobs, er at ikke tage sig selv for højtidelig. Man skal ikke snakke ned til folk, men behandle lejerne som man selv vil behandles. Det lige fra

den ældre fine frue, til ham der står nede på hjørnet og drikker en bajer.

Pludselig var det d. 2/10 2017, jeg blev 65 år og kunne gå på folkepension. Det var mærkeligt, pludselig efter 47 års arbejde ikke at skulle op på arbejde. Jeg har stort set altid været heldig at have haft arbejde, (nogen vil sikkert sige uheldig).

Det har da ikke været alle dage der har været lige gode, men jeg har nu syntes, at jeg har haft nogle gode jobs.

Jeg kan godt savne, mange af de rare mennesker, som jeg daglig kom i kontakt med, men jeg møder da ofte nogle af de "gamle" lejere i byen.

Dette er 3. og sidste afsnit i min lille fortælling om knægten fra Horsens.

1. afsnit <https://horsensbilleder.dk/f/en-knaegts-erindringer-afsnit-1.pdf>
2. <https://horsensbilleder.dk/f/en-knaegts-erindringer-afsnit-2.pdf>